

הכל שוחטין פרק ראשון חולין

כה.

עין משפט
נר מצוה

קפ א מיי פֿירד מנהל
 גלוס הליאָ [ופֿינאָ]
 מנהל מנהלת מנהל
קפב ב מיי פֿירד מנהל
 גלוס הליאָ ט
קפג ג מיי פֿירד מנהל
 גלייט י ופינאָ הליאָ
 ופינאָ הליאָ [ס]
קפד ד מיי פֿירד מנהל
 גליאָ ופינאָ הליאָ
 [ס]
קפה ה מיי פֿירד מנהל
 גליאָ י ופינאָ
 הליאָ [ס]
קפז ו מיי פֿירד מנהל
 גליאָ ט
קפח ז מיי פֿירד מנהל
 גלייט י ופינאָ הליאָ
 ופינאָ הליאָ [ס]
קפצ ח מיי פֿירד מנהל
 גליאָ ט
קפא ט מיי פֿירד מנהל
 גליאָ ט
 גליאָ ז

לעזי רש"י

אשפריל"א. שבצבון
(צמח ששימש
להעביר חספוס).
אנש"א. און, ידית
(של כלי).

רבינו גרשום

ואיזהו כלי שטומאם
קודמת לפתחו. כלומר
אמר מטמא מבוא אל
דרך פתחו: אמר קרא
תוכו. כלומר תוכו של
כלי חרש וכו'. הני
תוכו וארדשיתו. כלומר
לעיל: אמר ארבעה תוך
יעיב תוך תוכו תוך
כלומר גמול גמול למימכת
תוך אמר תוכו לדשיתו
הוא דאתא: חד גניש
דאמרנין לעיל כלומר
גאמר תוכו ליטמא וכו'
ותד תוכו ולא תוכו אשר
לעיל: אמר דכדת וכל אשר
בתוכו יטמא ולא תוך תוכו
אמר ואפי' נזי: כלומר
העומד בתוך התנור שנתר
זו וכל חרש [תואן] וכל
שפיט (6) זו כל עוד אלא
הפרות שבכלי שטן אין
סמאכל וכל תועבה בתוכו
אשר וכל תועבה בתוכו
וזה אמר אפי' כלי שטן
כלומר לא במצאי כל
תוך דחשיב תוך ידיה
תואפי' תוך תוכו אלא
חשוב וכל שטן דאין אשבו
תוך ידיה אפי' הני חציל
לפריות שכבות: ונבניעה
תוך גזגז תוך תוכו וכו'
כל הכלים
שטמאין בבין כלומר בכל
שטן וכו' אמר קרא וכל
כלי תנח אשר אין צמיד
פתחו וכו' כלומר שו' כל
תוך הא' וכו' וכל אין
חציד פתח מלא שו' כל
תוך שו' מלא כל הכלים
כלומר שו' עץ בין שיש
צמיד פתח וכו' אין
שטן: ונבניעה לכוני
גמלי כלי עץ
שכבדן לשפוח אפגניד
כליעז' לשבץ קליניד'
לכרסכ כחש קאקליד':
להתיב כחש שטחן
אותו להיות אדום: מחורס
כן. כלומר שוליים על מה
שכלה יושב:

(א) נראה ד"ל וכלי שטף
דהיינו כלי עור ומתכת ועץ
היה בתוך התנור כל הפירות
שהיו בתוך כלי שטף טהורין
לכלי וכו'.

ואפילו מלא חרדל. שהכלי אינו גוגע בזולו אלא בזמא שקמוך לפנותו והאמצעיים מיטמאין מן האויר ואי אתא יכול לומר שזה מטמא את זה ואפשר אין כזביה בכל אחד ועוד אין אוכל מטמא אוכל ועוד אם כן זה שני וזה שלישי והשלישי לא יעשה רביעי למטא את האמצעיים: ויהא כלי הרם מיטמא ואפילו מלא חרדל א לרבא ויהא כלי חרם כל הכלים שאין מימם יחדם חרם חרם

נגיעה כדליף לקמיה תוכו של זה ולא
תוכו של אחר: מיטמאין מגבו.
בנגיעה כדכתיב (ויקרא יא) וכל אשר
פול עליו וגו' עליו משמע דנגע ולא
שנא גבו ולא שנא אדירי: כלי
פחות. מדקפיד אפסיהו שטע מניה
בכלי חרס קאי דאזכורו כלי טעומאמו
קודמת לפתחו באיזה הכלים הרגילה
תורה את הטעומאה להשכים ולמהר
ולבוא דרך פתחו: הוי אומר זה כלי
חרס. דכתיב לך בגויה בדוכא
אחריתי [סע] אל תוכו: הא יש למיד פסיל
עליו. שמונדות מגופתו עליו ולא
יפה: פסיל. מגופו: טבור. ולפי
על פי שהוא באהל המת דקרא באהל
המת מישתעי אלמא לא נטמא מגבו:
ומה כלי חרס שאין מיטמא מגבו.
דלמאן: הא דרשינא. חד לגופיה

מסורת הש"ס

(א) שבת פד: [ב] (ב) [ג] זכחס ג:
(ג) [ד] [מוספתא פ"א ה"ב]
(ד) שבת קג. ע"ש,
(ה) [מוספתא לכלים פ"ב
דב"מ ה"ה], (ו) [מזכר
דש"ש], (ז) [שמיני פרשה
טו:], (ח) [עין פרשה
נדר"ל תרגומו מרמ"ן],
(ט) [עין פרשה מרמ"ן
תרגומו כו פ"ה], (י) [עין
רש"א],

תורה אור השלם

1. וְכָל כְּלִי פְתוּחַ אֲשֶׁר
אֵין צֶמֶד פְּתִיל עָלָיו
טָמֵא הוּא:
- במדבר יט טו
2. וְכָל כְּלִי חֲרָשׁ אֲשֶׁר
יִפֹּל מֵהֶם אֶל תּוֹכוֹ כֹּל
אֲשֶׁר בְּתוֹכוֹ יִטָּמָא וְאֹתוֹ
תִּשְׁבְּרוּ:
- ויקרא יא לג

הגהות הב"ח

(ח) גמ' כלי שטף מציל
ולא: (ב) רש"י ד"ה
מק"ו וכו' בשאר כלים
וגם בנגיעה ליתו צק"ו
הס"ד: (ג) ד"ה טובו וכו'
אפ"י כלי שטף מציל דלא
מביעיהו אם פנימי גם
הוא וכו': (ד) בא"ד וכתיב
כל כלי' ואות ו' נמחק:

מוסף רש"י

וכתב תוכו: **חד לגופיה**. תוך האמור
 לטמא לגופיה אחת שיטמא הכלי כל
 חוכלין ומשקין שבאירורו אע"פ שלא
 נגע: **וחד לג"ש**. ללמוד על הכלי
 שיקבל טומאה מן האויר אע"פ שלא
 נגע בו השך כדאמרנין לעיל (דף דה):
 נאמר תוכו לטמא כו': **מזל מלי**
תוך תוכו ואפילו כלי שטף מזל
אם היה כלי מונח בתוך כלי חרס
ופי הפנימי למעלה מפי החיצון
כדמפרש תורת הכהנים (א) **ואוכלים**
ומשקין בפנימי וטומאה באויר
החיצון אין האוכלין טומאין ללא תוכו
דכלי חרס יניחו אלא תוך תוכו ואפילו
כלי שטף מזל (א) **ולא מיעבי**
חפנימי אם גם הוא של חרס דמזל
דיקון לפני מיטמא מגבו לא נטמא
וחוצן דמי הטומאה שבאורי החיצון
אלא אפילו כל שטף דמיטמא
מגבו ואיכא למימר לא יחוד בפני

שיטה מקובצת

מגזבו וחיכה למימר לה יחזק צפני
הטומאה מלי על האוכלין שבתוכו שהרי גם הוא לא נטמא וחוץ דאי
משום דגמגו חיצון חיוון ראשון ואין כל מקבל טומאה אלא
מאז טומאה ואי משום דקלי צבארי כלי חרס וכמצי (י) וכל אשר
תוכו יטמא ה"מ אוכלין ומשקין אבל כלים אין מיטמאין דתניא
בפסחים (דף כ.) יכול יהו כל הכלים מיטמאין מאויר כלי חרס ת"ל
כל אשר בתוכו יטמא ומסקין ליה מכל האוכל אשר יאכל אוכל
ומשקין מיטמאין מאויר כלי חרס ואין כל הכלים מיטמאין מאויר
כלי חרס: **ע"פ** על שם שאלת כלים שאינם כלי חרס מיקרבו כלי
שפך על שם שיש להם טהרה במקוה: **אלה ממוני ונגיעה**. עד
שיפול לתוכו ויגע בהן ויטמא דהאי אשר יפול עליו על שוליו ועל
רופפותיו מתוכו קאמר: **מק"ו ומה כלי חרס שמיטמא מאוירו**. כל
פסות. דמדאדכר פתיחה בכלי חרס קאמר וכמצי הוא למימרא דהא
עליהן טמאין אלאה מגזבו ונטמא: **גומלי**. שלא נגמרה כל מלאכת
אפילו גמלה מלאכת: **טעורין**. דלישמע עך לשק דכתיב (ויקרא יא)
כל מטלטל נגלה וריקש: **גומלי** **מי מנסות טעורין**. ולקמן [ע"פ]
איתקוש לשק וטומאה כלי מנסות כתוב בפסות מדין (מגדבר לל) אלא
כמו שעושין צעש שקורין אשפריל"א: **לשכך**. לשון משצות [שמות כח] ממ
(דף סג). כלומר שמתחוררין לתקוע בהן מסמרות ומשצות לגוי כמו
בהן חקיקות ויגדלות וכרכוב כדרך שעושים בכיסוי חצות וספסלי
אטונסם ושפין צעורו כלי עך להחליק וכדאמר בטהורין (דף כ.) משיש
שעורין כלי שמוציא בו יין לגוי: **חלון**. אג"ש כ"ל צ"ל כמו שעושין לקון
אשדחיו לתור על שםיהם חל חכם ב' (י) לוינו ואח"כ שראוי לקון

איזוהר ב"י שטובמאות קודמת לפתחו הוי אומרוה ב"י חרם. אצל
 אי לא כתיב פסוק ע"כ הוה מוקמין ליה בכל הכלים ולא
 הוה ידעינן מאי למידרש מהוא: (לכל) **ומה** ב"י הב"ם שאין
 מיטמאין באוירין ב'ו'. וא"ת הנה הכלים שכן נעשו אי טעומה
 ונכסו נמי לעצמ' ח"ו איפסא שיהו

ואפילו מלא חרדל א"ל רב אדא בר אבהו
 לרבא ויהא כלי חרס מיטמא מגבו מק"ו ומה
 כל הכלים שאין מיטמאין מאוירן מיטמאין
 מגבן כלי חרס שמיטמא מאוירו אינו דין
 שיטמא מגבו אמר קרא וכל כלי פתוח אשר
 אין צמיד פתיל עליו איזהו כלי שטומאתו
 יודמת לפתחו הוי אומר זה כלי חרס וכי אין
 צמיד פתיל עליו הוא דטמא ^אהא יש צמיד
 פתיל עליו טהור ויהיו כל הכלים מיטמאין
 מאוירן מק"ו ומה ^בכלי חרס שאין מיטמא מגבו
 מיטמא מאוירו כל הכלים שמיטמאין מגבן
 אינו דין שמיטמאין מאוירן אמר קרא תוכו
 תוכו של זה ולא תוכו של אחר והני תוכו
 הא דרשיניהו ^גארבעה תוכו כתיבי ^דתוכו תוך
 תוכו תוך חד לגופיה וחד לג"ש וחד תוכו
 של זה ולא תוכו של אחר וחד ^התוכו ולא
 תוך תוכו ואפילו כלי שטף ^ו ולא יהו כל
 הכלים מיטמאין מגבן אלא מתוכן ובנגיעה
 מק"ו ומה כלי חרס שמיטמא מאוירו אינו
 מיטמא מגבו כל הכלים שאין מיטמאין
 מאוירן אינו דין שאין מיטמאין מגבן אמר
 קרא וכל כלי פתוח אשר אין צמיד פתיל
 עליו טמא הוא האי הוא דכי אין צמיד פתיל
 עליו טמא הא יש צמיד פתיל עליו טהור הא
 כל הכלים בין שיש צמיד פתיל עליהם בין
 שאין צמיד פתיל עליהם מיטמאין: **מתני'**
 טהור בכלי עץ טמא בכלי מתכות טהור
 בכלי מתכות טמא בכלי עץ: **גמ'** תנו
 רבנן ^אגולמי כלי עץ טמאין ^בפשוטיהן
 טהורין ^גגולמי כלי מתכות טהורין
 יפשוטיהן טמאין נמצא טהור בכלי עץ
 טמא בכלי מתכות טהור בכלי מתכות
 טמא בכלי עץ ואלו הן גולמי כלי עץ
 כל שעתידי לשוף לשבץ לגרר לכרכב
 להטיח בטונם מחוסר כן או אוגן או אוזן
 טמא מחוסר חטיטה טהור מחוסר חטיטה
 פשיטא לא צריכא ^אדחק קפויא בקבא
 ואלו הן ^בגולמי כלי מתכות כל שעתידי
 לשוף

קרא ידעינן דחויץ ומחריב ביה וכן מוכח בשמעתא קמייתא
דזבחים (דף 2א) דפרין ומי אמר רבא חטאת ששקטה על מי שמחוייב
חטאת פסולה על מי שמחוייב עולה כברה אלמלא דמינה מחריב בה
דלא מינה לא מחריב בה ותנן אפילו כלי שטף מיל ומשני התם
גלי קראי דלרצעה טובו כתיבי:

לַהֲטִיחַ בטוגם. הקשה ר"ת דצפ' שני דקנה דדרין (ד' כ'): שואמר כלי עץ מאימתי מקבלים טומאה העריקה והמטה משישופם צבור הדג ומירץ לשיפה להחם היינו להסיר את הקסמים הגדולים שמזיקין לישוב עליה אבל שפייה להכא אינה אלא לגוי בעלמא להחליקין וללחצמו: מחא

נגיעה: אין מיטעמא מגבו. אפילו בנגיעה כו': אמר קרא וכל כלי
הוא דתלייה רחמנא בלמיד פתיל מכלל דליקן אפילו יש למיד פתיל
ודמפרש ואילי אכל נגמרה חקיקתן וראוין הן לתשמיש: פשוטיה.
כל כלי עץ או בגד או עור או שק מה שק מטלטל מלא וריקן אף
כן טעמא: פשוטיה טמאין. אם נגמרה כל מלאכתן דכלי מתכות לא
נאמא הויא דלא ואת הכסף וגו': לשון. דפסוק בדבר הממליקין ומתחנן
בן עשוין כמזלגים קטנים כמו ומפקי ליה ברמא דפרולא ממסכת גדה
עושים בחרגו הנשים: לגרר. ברהיטנא להחליק: לנרד. שחוקק
לפניה בטונס. דג הוא כמו ששינו באלו טרפות (לקמן סו): אפוס
דף בעור הדג: או שמחוסר קן. בקים לישיב עליו: אוגן. שפה לפיו כמו
ולנפה: מחוסר חטיטה. טהור ללאו כלי הוא: דחק קפיוא בקבא. כלי
הוא ואילי ולשם קב התחיל בו ודעתו להתליו לא הוי גמר מלאכה:
לשון